

Quæstionum, Et Resolutionum Legalium Libri Duo

Quorum Prior in duas Partes divisus, continet Resolutiones Beneficiales, Canonicas Et Regulares: Secundus Controversias Civiles determinat

Quæstionum, Et Resolutionum Legalium Libri Duo - Quorum Prior in duas Partes divisus, continet Resolutiones Beneficiales, Canonicas Et Regulares: Secundus Controversias Civiles determinat

Tonduti, Pierre François de

Lugduni, M.DC.LXXXIX.

Cap. CXLII. In fideicommissis vtrùm Monachus, aut Monialis extra Galliam, in locis in quibus Religiosi sunt capaces successionis, seu Monasterium ex illorum persona, admittendum sit Monasterium, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98388](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98388)

Quaest. & Res. benef. Pars III. Cap. CXLII. 43

licet exercitium curae animarum factum fuerit per substitutos, hoc non derogat qualitati beneficii curati, non obstantem reductione Ecclesiae regularis ad statum saecularem: † Quia talis reductio nihil immutat praeter statum regularem Ecclesiae, cetera autem omnia remanent in eodem statu in quo erant ante saecularisationem, quoad illa, in quibus Bulla saecularisationis non providet: ut decisum fuit per Rotam Romanam decis. 252. n. 2. p. 5. recent. & advertit Abb. Panormit. in c. 2. n. 9. de capell. monachor. Et ex his conclusum fuit, illum qui beneficium uti curatum impetravit, meliora iura fovere, si vera sint quae in facto supposita fuerunt.

CAPVT CXLII.

In fideicommissis utrum extra Galliam, in locis in quibus Religiosi sunt capaces successione, admitendum sit monasterium, saltem durante illorum vita: Et quomodo probanda sit quoad hoc consuetudo regionis. Renunciations factae causa ingressus in Religionem, utrum sint reales, an personales, & extendendae ad bona fraterna, vel etiam ad a vita fideicommissa, quorum in renunciatione mentio facta non fuerat.

S V M M A R I V M.

- 1 Agnationis ratio habita non praesumitur quando testator feminas vocavit.
- 2 Quamvis ratio agnationis habita fuerit, monasterium succedit dum vivit monachus.
- 3 Quando testator loquutus est de liberis ex proprio alicujus corpore procreatis, monasterium non admittitur, quidquid aliqui dixerint in contrarium, num. 4.
- 5 Ad hoc ut monasterium excludat substitutum, sufficit illud esse capax successione.
- 6 Monialis praesumitur praedicta a testatore, & monasterium ex eius persona.
- 7 Moniales per professionem non amittunt iura sanguinis.
- 8 Clausula si sine liberis, debet considerari respectu illius gradus cui adijcitur, non autem respectu gradus anterioris, in quo non fuit apposta, si agatur de filia posita in conditione, in primo gradu diverso.
- 9 Consuetudinem allegans debet illam probare specificè in casu, de quo agitur.
- 10 Consuetudo probanda est per actus non facultativos, inducenda consuetudini destinatos.
- 11 Consuetudinis probatio valde difficilis est.
- 12 Renunciatio est strictè interpretanda, nec extendenda de casu ad casum.
- 13 Simplex filii renunciatio non privat eum fideicommissis paterno.
- 14 Renunciatio etiam amplissimis verbis facta, non extenditur ad successiones in ea non comprehensas.
- 15 Renunciatio bonorum paternorum & maternorum non extenditur ad fraterna.
- 16 Renunciatio non potest comprehendere fideicommissum, quod non poterat obvenire nisi post mortem fratris.

- 17 Renunciatio in dubio potius personalis censenda est, quam realis.
- 18 Verius est, & sententia Rotae Romanae conformis, quod renunciatio non fiat realis, ex eo quod facta fuerit in vium ingressus in Religionem.
- 19 In renunciatione successionis paterna & materna non includuntur bona fraterna, quamvis renunciatio sit munita clausulis amplissimis.
- 20 Renunciatio non trahitur ad fideicommissum ignoratum, nisi adeo esset ampla, ut ad illud ex verbis referri posset.
- 21 Facilius substitutus excluditur à monasterio temporaliter, quam si monasterium peteret se admitti ad effectum succedendi, etiam mortua moniali, & in totum.
- 22 Monialis renunciatus habetur pro mortua quoad successionem.
- 23 Renunciatis non datur regressus ad bona renunciata.
- 24 Renunciatio facta favore agnationis non extenditur ad cognatos, nec ad extraneos.
- 25 Si is, cuius favore renunciatio facta fuit, decedat intestatus, bona redeunt ad renunciantem. Contrarium num. 26.
- 27 Si renunciatio facta fuerit favore alicujus stipulantis pro heredibus & successoribus quibuscunque, arguitur ex eo renunciantem non fuisse factam favore agnationis.
- 28 Ingressus monasterii quando non sit causa finalis renunciations.
- 29 Dicitur quibuscunque, etiam heredes extraneos comprehendit.
- 30 Nomen heredes, non comprehendit solos heredes sanguinis, quando agitur de materia transitoria ad heredes extraneos.

Cum Nobilis quaedam puella, unicum habens fratrem divitem, ingressa esset monasterium quod bonorum in communi capax erat, & ante ingressum bonis paternis, & maternis renuntiasset, mortuo fratre sine liberis, & sine aliis fratribus aut fororibus, sed sola moniali superstiti, variae exortae fuerunt dubitationes circa successionem istius fratris.

Primo, utrum durante vita istius monialis, monasterium admitti deberet ad fruitionem bonorum fideicommissis paterno suppositorum.

Secundo, quia allegabatur, Moniales in his partibus ex generali consuetudine non admitti ad fideicommissa, nec pro eis monasteria, etiam durante vita Religiose; quaesitum fuit utrum legitime constaret de tali consuetudine.

Tertio, utrum renunciatio Monialis praedictae esset realis, adeo ut omnes successiones etiam fideicommissarias, quamvis nondum delatas comprehenderet, etiam si tempore renunciations casus fideicommissi nondum evenisset.

Quarto, utrum saltem casus fideicommissi nondum delati, in dicta renunciatione contineretur, vigore reservationum, & clausularum in instrumento renunciations appositarum.

In prima quaestione, concludendum est pro monasterio in hisce partibus, in quibus monasteria sunt capacia successionum: nam in Gallia, & aliis locis, in quibus ex generali consuetudine monasteria non succedunt, quaestio ista esset superflua. Ratio autem hujus conclusionis est, † quia testator qui fideicommissum instituit, feminas in certis casibus vocavit, ex qua vocatione resultat probatio, quod non fuit per eum habita ratio conservandae

- agnationis: Rot. decif. 667. num. 10. p. 2. recent. & decif. 486. n. 4. p. 1. recent. † Et tamen, quamvis habita fuisset ratio agnationis, monasterium succederet durante vita monialis, vel monachi; & substitutus non admitteretur nisi post mortem Religiosæ gravatæ: Sanch. in precept. Decalog. lib. 7. cap. 16. n. 20. juncto n. 34. versic. sed ut generaliter, & n. 43. & 45. Hieronym. Roderic. resolut. regul. 72. num. 4. in fine, versic. bona illa, Rot. decif. 118. & 151. p. 3. recent. Peregrin. de fideicom. artic. 28. num. 81. junctis numeris precedentibus, & sequentibus. Mastil. decif. 65. n. 3. part. 1. plures citat Fusar. de substitut. quest. 430. n. 2.
- 3 Neque obstat si dicatur, testatorem voluisse excludere dictum monasterium, dum loquutus est de liberis naturalibus & legitimis, ex proprio corpore & legitimo matrimonio procreatis, per quæ verba monasterium excludi voluit Rot. decif. 179. n. 16. p. 6. recentior. & decif. 306. num. 11. part. 5.
- 4 Quia respondetur, quod contrarium tenet Fusar. per Rot. allegatus, q. 429. num. 32. quod tamen vix admitteretur propter enixam testatoris voluntatem, ex verbis illis, de legitimo matrimonio, & ex proprio corpore: Ideo non insistendo in opinione contraria, Dixi nos non versari in terminis illius questionis, utrum Monasterium excludat substitutum, non in totum, sed dumtaxat utrum monasterium capax bonorum admittatur durante vita monachi, vel monialis, ad fideicommissum; exclusio temporaliter substituto, nempe quandiu vivet monialis: qui termini sunt omnino diversi; † quia ut substitutus excludatur durante vita gravati, qui Religionem bonorum incapax ingreditur, non est necessarium quod monasterium succedat, sed sufficit quod habitus & potentia sit successibile: l. filiusfamilias, §. cum quis rogatus, & ibi Gloss. Bart. & alii, ff. de legat. 2. quia etiam si monasterium capax bonorum succedere non posset, tamen filia monialis uti naturaliter extans, impedit purificationem fideicommissi: cum verum sit dicere, ipsam esse filiam naturalem & legitimam testatoris: ut dicit Rot. dicta decif. 151. num. 3. part. 3. recent. Casan. conf. 25. n. 5. † & testator ex juris præsumptione ita censetur dilexisse monasterium, sicuti filias in conditione positas, ad exclusionem substitutorum, saltem durante vita Religiosæ: Rot. dicta decif. 151. n. 5. † Monialis enim per professionem non amittit jura sanguinis, nec desinit esse de familia, & generatione illius, qui instituit fideicommissum; ideo saltem durante vita Religiosæ, monasterium debet frui bonis fideicommissis suppositis: Barbof. de jur. Eccles. univers. lib. 3. cap. 81. num. 9.
- 8 Nec obstat dixi dubium petum ex clausula, si sine liberis naturalibus & legitimis, & ex proprio corpore procreatis: & similibus. Quia duo casus sunt distinguendi ad evitandum æquivocum, quod ex tali objectione oriri posset. Primus casus est, quando clausula illa respicit ultimum gravatum. Secundus, quando respicit patrem ipsius ultimi gravati. Exemplum sit: Franciscus fideicommissio Petrum filium suum gravavit, si sine liberis naturalibus & legitimis ex suo proprio corpore procreatis decederet. Petrus autem reliquit Ludovicum, & Magdalenam: Ludovicus sine liberis decessit relicta superstite Magdalena religiosa. Sanè cum conditio adjecta fuerit Petro filio, & is reliquerit Magdalenam, legitimam & naturalem, & ex suo proprio corpore procreatam, negari non potest quin Magdalena succedere debeat in fideicommissio: cum conditio respiciat personam Petri filii gravati, & decessit ob personam Magda-

lenæ. Sed si conditio fuisset adjecta respectu personæ Ludovici nepotis ex filio, utpote quod dictum esset, si Ludovicus sine liberis ex suo corpore &c. decessisset, hoc casu non esset tractandum de monasterio, quia Ludovicus nullos reliquit liberos, & per consequens conditio fuit verificata etiam ad exclusionem monasterii. Itaque Magdalena succedens, saltem excludit substitutum, uti filia Petri, & ejus respectu posita in conditione, & ex ejus proprio corpore procreata.

Ad secundum dubium respondetur, consuetudinem probandam esse specificè in casu de quo agitur: Rot. decif. 422. num. 13. part. 1. recent. cum non trahatur de uno ad alium casum: Marefcor. lib. 2. cap. 100. num. 4. Cavalier. decif. 638. num. 3. consuetudo enim non plus habet potentie quam illi illi concesserit: Mantie. decif. 10. num. 10. & 11. † Immo dictam consuetudinem probandam esse per actus non facultativos. Mantie. dicta decif. 10. num. 12. & quod tales actus facti fuerint animo inducendi consuetudinem, seu in vim illius consuetudinis. Abb. in cap. fin. n. 12. de consuetud. Craven. conf. 171. num. 14. Decius conf. 215. num. 4. Sindi. conf. 254. num. 30. Butar. decif. 19. n. 14. † Et consuetudinis probatio est admodum difficilis, cum multa ad eam requirantur, ut docet Thesaur. decif. 183. Gratian. decif. 148. n. 11. & 15. ubi dicitur probationem esse quasi impossibilem: Fontanella decif. 338. n. 10. & decif. 362. n. 8.

In tertio dubio major videtur adesse difficultas, & in eo consistere cardo negotii. Pro cujus decisione advertendum in primis est, renunciationes esse stricti juris, & in ipsis non esse admodum extensionem ultra casus, & hæreditates in ipsa specificatas: Surd. conf. 431. num. 32. Gratian. de sept. forens. cap. 65. num. 63. † Et ideo repudiatio non tollit filio jus fideicommissi debiti in paterna hæreditate, Dec. conf. 551. n. 1. versic. hoc præmissis, tegein. de fideicommiss. artic. 25. num. 25. versic. repudiatio. Gratian. de sept. forens. cap. 637. num. 2. Illa siquidem paternæ hæreditatis repudiatio non potest comprehendere jura quæ extrinsecus renunciant obveniunt, sed ea tantum quæ jure sanguinis & successione paternæ ad filium obvenire possunt: Peguer. decif. 146. num. 16. † Quod movet etiam talis renunciatio sub amplissima clausula facta fuerit, si sit restricta ad certa bona seu certas hæreditates; non enim extenditur ad alia bona: Cyriac. controvers. cap. 292. num. 12. mult. seqq. maxime n. 15. 17. & 18. Gratian. de sept. forens. cap. 685. num. 2.

In casu autem proposito renunciatio restricta erat ad bona & jura paterna & materna: ergo fraterna non debebat extendi: Cyriac. ubi supra num. 7. Gratian. cap. 637. num. 27. Rot. decif. 149. num. 26. part. 5. recent. & 144. n. 9. part. 6. recent. & per totam illam decisionem, in cujus casu renunciatio facta fuerat cum verbis amplissimis. † Unde sequitur quod in renunciazione monialis fideicommissum avitum non continebatur, nec contineri poterat: quia cum ipsa vocata esset post mortem fratris, non poterat fratri viventi cedere jus, quod eo vivente numquam obvenire poterat: quam rationem ponderavit Rot. dicta decif. 543. num. 25. p. 1. recent. Cyriac. dicto e. 292. n. 22.

His ita suppositis, dum quaeritur utrum renunciatio monialis sit realis, respiciens integram abdicationem omnium bonorum; an verò personalem respiciens certarum personarum hæreditates, & certarum personarum favorem? Statuendum est in casu

Quaest. & Res benef. Pars III. Cap. CXLII. 45

casu dubio, renunciationem potius censendam esse personalem, quam realem: Galerat. de renunciat. lib. 1. cap. 10. numero 5. nec minus est personalis, quamvis in ea fiat mentio hæredum: Surd. consil. 544. num. 4.

Neque realis dici debet, quamvis facta fuerit contemplatione ingressus in Religionem, quidquid in contrarium facere videatur decisio Rotæ 587. part. 1. recent. & decis. 714. part. 2. quibus addi potest Francisc. Merlin. Pignatell. in propriis terminis controversiæ forensi. cent. 1. cap. 5. per totum. Quia veritas est in contrarium, cum non debeat hoc casu fieri differentia inter renunciationses secularium, & cupientium ingredi Religionem, quos verisimile est habuisse quidem intentionem deferendi bona, sed voluisse etiam favere & acquirere monasterio: ut bene probat Rot. coram Merlin. inter ejus impensas decis. 63. num. 15. & 16. quæ decisio inferitur etiam apud Merlin. post tractat. de legitima, decis. 47. & 48. & optime declaratur decis. 543. per totam, part. 5. recent. ubi responderetur ad decisiones in contrarium allegatas, & nominatim ad decis. 141. part. 5. recent. quibus etiam plene satisfacit Merlin. dicta decis. 62. ad quos recurrendum est. Ideo decisiones Rotales prævalere debent opinioni Merlini Pignatelli dicto cap. 5.

19 Et in casu proposito res erat extra difficultatem, quia cum pater esset vita functus, & filius illi successisset, non agebatur amplius de hæreditate paterna, sed de fraterna, cui non fuerat renunciatum: Roman. consil. 168. num. 1. hæc enim est communis DD. resolutio, quod filia renuntians bonis paternis, non excluditur ab illis, si frater successerit patri, quia tunc non sunt amplius paterna, sed fraterna, quibus renunciatum non est: Rot. decis. 771. n. 18. part. 3. recent. & decis. 48. post tractat. Merlini de legitima, n. 22. & 23. ubi ampliatur hoc procedere, etiam si pro hæredibus & successoribus stipulatio interposita sit: immo hoc procedit etiam si renunciatio per filiam favore agnationis facta fuerit, cum ipsa etiam sit de agnatione: Rota dicta decis. 543. num. 43. part. 5. recent.

20 Præmissis addendum est, renunciationem illam muleto minus ad fideicommissum avitum extendi potuisse, cum ageretur de puella quæ illius nullam prorsus notitiam habebat, & sic ad incognita renunciatio extendi non poterat, ut decisum restatur Fontanell. de pat. nupt. tom. 1. claus. 4. gloss. 28. n. 39. & tom. 2. claus. 9. gloss. unica, part. 1. num. 99. fol. 601. qui tamen fatetur quod aliud dicendum esset, si verba renunciationis valde ampla essent, & omnia complecterentur: quod est verisimum.

21 Ad quantum dubium responderetur, dictam monialem sibi tantum reservasse summam 1200. scutorum super bonis maternis, casu quo frater & pater sine liberis decederent, ut summa illa sibi, seu monasterio quaereretur: quod nihil habet commune cum bonis aviti fideicommissi. Et ideo casu quo talis reservatio solum ipsi concederet jus pro 1200. scutis super bonis frateris, non tamen illam repellebat à fideicommissio avito, de quo in reservatione cogitatum non fuerat, & quod erat ignoratum, idque saltem ad effectum exclusionis temporalis substitutorum durante vita monialis, juxta supra dicta ex Peregrino consil. 132. n. 5. vol. 5.

22 Ideo omnibus consideratis, subsequuta fuit transactio inter substitutum & monasterium, per quam fuit congrua pensio moniali durante vita, promissa loco fructuum bonorum fideicommissi suppositorum.

R. P. D. BICHIO

ARIMINEN. SUCCESSIONIS.

Luna 26. Januarii 1654.

VLIANI Melgii hæreditatem à Monasterio, & Monialibus Sancti Matthæi de Arimino ex persona Mariæ Lucretiæ ibidem Professæ, ac defunctæ, Sororis germanæ possessoris denegavit Iudex primæ Instantiæ Hyacintho Martinello, cui in gradu appellationis coram me interpositæ illam deberi decisum hodie fuit, cum avunculo, qualis ille est, hæreditas defunctæ non existentibus proximioribus, ex dispositione Iuris in l. Avunculo, C. Commun. de success. & Soror germana ob renunciationem amplissimam ab ea factam in ingressu Religionis habebatur, ac si in rerum natura non esset; Castrensi. in l. planè, §. si duobus, num. 9. ff. de legat. 1. Napod. in Consuetudines Neapolit. cap. si quis, vel si qua. n. 95. relatus à Moder. Neapolitan. de Success. ab intestato, part. 2. n. 4. & 5. Minad. consil. 22. num. 3. in fine, Menoch. consil. 401. num. 102. & seqq. & nec ad jura renunciata datur regressus: Aym. consil. 160. n. 1. Guttier. in repetitione cap. quævis pactum, verb. dum nupti, num. 3. de pact. in 6. Rot. decis. 587. n. 10. part. 1. recent. decis. 125. num. 16. p. 5.

Neque obstat quod renunciatio hujusmodi, uti facta contemplatione agnationis, ibi, Vi igitur prædicti sui Fratres domum, & Familiam facilius sustentare, & manuteneere valeant, ideo, &c. tacitam de jure habeat in se conditionem, dummodo scilicet aliquis de agnatione supervivat, & extendi non possit ad cognatos, vel extraneos ibidem non nominatos: Hond. consil. 29. numero 107. lib. 1. Surd. consil. 431. num. 42. & seqq. Rot. decis. 47. n. 7. apud Moder. Foroliv. de legitima, decis. 543. num. 31. & seqq. part. 5. recent. decis. 894. num. 7. & seqq. coram Merlino, & in Romana Successionis de Comitibus, 15. Januarii 1642. §. his tamen, coram Reverendiss. D. meo Decano, eo minus ultimo agnato decedente ab intestato, & quia casus iste non censetur in renunciatione comprehensus, etiam si renunciatio stipulata fuisset pro renunciatario, ejusdem hæredibus, ac successoribus, & renunciataris decedens ab intestato præsumitur renunciantem iterum velle ad bona renunciata revocare, dum non superest persona comprehensa in renunciatione, licet secus esset si testatus obisset: Baldus consil. 437. num. 2. vers. in contrarium videtur, lib. 1. Cancr. var. resol. tom. 3. cap. 15. num. 40. & seqq. Merlin. d. decis. 894. num. 6. Rota d. decis. 543. n. 41. & 42. part. 5. & in Maceraten. pecuniaria, 20. Junii 1644. §. primo, ac tribus seqq. coram Eminentiiss. D. Cardin. Orsibono.

Mox enim allegati, quique ad id allegati possent, loquuntur in renunciatione facta favore familiæ duntaxat, & simpliciter cum clausula pro se, hæredibus, & successoribus, unde non applicantur quando, ut in casu nostro, renunciatum fuit Fratribus pro se, hæredibus, & successoribus quibuscumque; verum enim quibuscumque, comprehensivum ob sui latitudinem est etiam hæredum extraneorum. Roland. consil. 96. n. 28. & 29. lib. 1. Dec. consil. 294. sub n. 2. in fine, post Bart. in l. Gallus, §. etiam, sub n. 5. ff. de liber.

46 Petri Francisci de Tonduti Sanlegerii,

liber. & posth. Rota in Salsinaten. fendi, 22. Julii 1645. coram Reverendiss. D. meo Decano, & demonstrat renunciationem non emanasse contemplatione solius agnationis: Aym. cons. 288. num. 3. Ludovic. Bell. cons. 118. num. 7. Monter. decis. Aragon. 10. num. 34. Rot. decis. 225. sub n. 3. part. 5. recent. & in Avemionen. Fideicom. 30. Aprilis 1646. §. 1. vers. cum ex his, coram R. P. D. meo Verospio, 22. Aprilis 1652. §. in contrarium, & §. seg. coram R. P. D. meo Celfo, & renunciantem favere voluisse renunciantii heredibus, nedum ex testamento, sed etiam ab intestato, ut in puncto ita distinguendo, & respondendo contrariis, declarat Molina de rit. nupr. quest. 85. n. 60. & segg. Anton. Faber in Cod. lib. 2. tit. 3. de finit. 2. post princ. vers. sed si ut plerumque, ubi ait quod isto casu nullus presumptioni locus relinquitur, nec proinde dubitationi, quin etiam pro extraneis heredibus renunciantius stipulatus fuerit: Rovit. cons. 44. num. 8. lib. 1. Rot. in Romana Successionis de Comitibus, 23. Junii 1642. §. nec refragatur, & §. segg. per tot. coram Reverend. D. meo Decano, ubi recedendo à precedenti Decisione edita de mense Januarii, allegata in objecto, distinctio hæc solidissimè confirmatur, omnibusque contrariis singulariter responderetur, & hanc ultimam Decisionem, recedendo à Decisionibus Merl. ex adv. allegat. sequuta fuit Rota in Maceraten. pecuniaria, 20. Junii 1644. coram Eminentiss. D. Card. Ottobono, in Romana Fideicommiss. de Cosciaris, 16. Martii 1648. §. quia, in fine, coram Eminentiss. D. Card. Corrado.

28 Facilius accedente primò, quod etsi in procemio renunciationis enunciata fuerit ratio conservandi bona in familia, infra tamen in parte dispositiva, quæ potius attendenda est, ibi: & prædicta, & infra dicenda quæcumque, ea facere declaravit dicta Soror Maria Lucretia erga dictos ejus Fratres, & heredes, &c. affectur solum ratio dotis, & annuæ præstationis à Fratribus promissæ: quod in puncto ponderat Molin. de rit. nupr. quest. 92. n. 49. & 50. alique relati à Moder. Neapolit. de renunciat. c. 19. n. 48. & in fortioribus terminis Rot. in d. Romana Successionis de Comitibus §. Conjectura, coram Reverend. D. meo Decano: & in dicta Maceraten. Pecuniaria, §. ulterius, coram Eminentiss. Ottobono, dixit quod ubi plures causæ renunciationis fuerunt expresse, eaque facta fuit ingressu Religionem, ingressus fuit causa finalis; agnatio verò impulsiva, defectaque agnatione durat adhuc renunciatio: quod in similibus terminis rationis conservandi agnationem emissæ in procemio instrumenti, decisum fuit etiam in Romana Censu, 12. Junii 1651. §. non obstat donationis procemium, coram D. Card. Ottobono, ponderando præsertim, quod in ipso procemio non fuit contemplata absolute conservatio in familia, sed solum quod fratres possint conservare familiam, & sic satis est, id effectum habuisse in persona fratrum: ut in puncto advertit Rot. decis. 561. n. 70. part. 4. tom. 3. recent.

29 Secundò, quod fuit renunciatum explicitè hereditatibus etiam Fratrum, ibi: tam dd. ejus Parentum, & Fratrum, &c. sive ex Testamento, sive ab Intestato, &c. & sic vocatio heredum restringi non potest ad heredes ex testamento, juxta decisiones §. 43. part. 5. recent. & in Romana Renunciationis de Perottis, impress. apud Moder. de Jur. Abbatis dec. 6. ex adverso allegatas, in quibus talis expressio non aderat, nec pariter aderat verbum quibuscumque, ut advertit Rot. in sæpe citata Romana Successionis de Comitibus, §. neque applicantur, idemque responderetur

ad dictam decisionem in Maceraten. Pecuniaria, in ea parte, qua solis heredibus ex testamento renunciationem suffragari firmatur: nam ibi renunciatio concepta erat solum pro heredibus, & successoribus sine aliquo signo universalis, vel mentione successionis ab intestato, quæ mentio fortassis operatur extraneorum inclusionem ab intestato, cum directæ sit etiam ad successionem Fratrum paulò ante nominatorum, de quorum hereditate hodie agitur.

Quatenus verò replicatur, heredum appellatione venire tantum heredes sanguinis, eadem Decisio Maceraten. Pecuniaria, §. neque obstat, bene respondet, id non procedere in materia de sui natura ad heredes transitoria, eoque minus quando stipulatum fuit pro heredibus quibuscumque, additaque clausula ad habendum, ac per verba donationem inter vivos importantia renunciatum fuit etiam hereditatibus renunciantiorum, sive ex testamento, sive ab intestato, additis ultro dictis omnino tempus successionis deferendæ completionibus, ibi, Quandocumque, &c.

Et ita Decisum utraque Parte informante.

CAPVT CXLIII.

Monasterio ex persona monachi legitimam, cui renunciatum non est, deberi, eique competere jus querelandi testamentum in locis, ubi monasteria sunt capacia successionis. Quod etiam in Equitibus Hierosolymitanis obtinet, qui non verè Religiosi. Moniales, quæ renunciant, salva legali eschenta, non succedunt, stantibus masculis: immò & stantibus filiabus, sororibus ipsius monialis: sed nullis existentibus liberis, monasterium succedit vigore illius clausulæ, ad exclusionem heredum extraneorum, vel collateralium, nullo per parentes condito testamento.

S V M M A R I U M.

- 1 Monasterio debetur legitima ex persona monachi super bonis parentum: & nam. 5.
- 2 Religiosi retinent jura suata etiam post professionem, & monasterium habetur loco liberorum ipsius monachi.
- 3 Filius per professionem eximitur à potestate patris in damno, non autem dum agitur de utilitate monasterii.
- 4 Filius religiosus præteritus, rumpit testamentum.
- 5 Equites Hierosolymitani sunt verè religiosi, & ipsi, seu pro eis Ordo habet jus petendi legitimam in bonis parentum defunctorum.
- 6 Religiosi faciunt partem in calculo legitimæ: & quia si agatur de monasterio bonorum incapacitatem, num. 8.
- 7 Filia renuncians facit numerum, & partem in supputatione legitimæ.
- 8 Reservatio legalis eschenta, aperit filie renunciantis viam ad successionem ab intestato.

11 Reman